

Werk

Titel: Ad Emin. et Rev. principem Carolvm S. R. E. Card. Rossettv[m] Episcopvm faventinu

Jahr: 1646

Kollektion: Zoologica

Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen

Werk Id: PPN367611805

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611805>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611805>

LOG Id: LOG_0200

LOG Titel: De Pica Bressilica. Cap. XIX.

LOG Typ: chapter

Übergeordnetes Werk

Werk Id: PPN367611716

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611716>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611716>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

partum salutiferum 1552. in superiori Germania inter Moguntiam, & Bingham in tra Rhe-
 num maximis examinibus apparuisse refert in tanta copia, ut qua transuolarent, ex umbra ea-
 rum veluti nox induceretur, idq. incolae pro prodigio annorasse, & excusa icone absque no-
 mine tanquam auium incognitarum, à typographis publicatum fuisse. Veruntamen, ut inge-
 nuè dicam, quod super hac re lentiam, non video qua ratione ex earum migratione in Italiam
 pestilentia praesagiri poterit, cum, & eo tempore, quo inuictissimus Carolus Quintus Bono-
 niae coronabatur, sine ulla superueniente peste non minus copiose apparuerint. Neque etiam
 rationi est consentaneum, aues ad loca, in quibus futura pestis est, aduolare; imo verò contra
 fugituras illa potius crediderim. Aues enim, si quod aliud animal, facillimè peste afficiuntur.
 Vnde quodam naturæ ductu tali tempore saluti suae consulentes, nidos suos, ova, ac carissima
 etiam sua pignora, pullos inquam deferunt, & ad alienas regiones sese recipiunt. Quare po-
 tuli omnes, ad quos peculiaris alicuius regionis auis, ut Bohemiae hæc est, cum magno agmi-
 ne aduolat, laudabilem aeris sui temperiem potius, quam contagium praesagire debent. Quod
 verò aues, ac iumenta prius quam homines peste afficiantur, præter Philosophos & Quidius
 etiam locupletissimus testis est, dicens:

*Letiferis calat spirant Austibus Austri,
 Constat, & in fontes vitium venisse lacusq.,
 Militaq. incultos serpentum multa per agros
 Errasse, atque suis fluuiis temerasse venenis,
 Sirage canum primò, volucrumq. Auiumq. boumq.
 Inq. feris subiti deprensa potentia morbi est.*

*Ampelidæ
 pestē non
 praesagi-
 se.*

*Aues pe-
 ste corri-
 piuntur.*

a Meta. 7.

DE PICA BRESSILICA. Cap. XIX.

SYNONIMA.

Picam Bressilicam appellant Auem, cuius modo iconem exhibemus, cum quoddam Picæ va-
 riæ, si rostrum demas, quodammodo similis sit, tū quod in Bressilia reperiatur. Ram-
 phastos, & Hipporynchus, seu Buryachos, dici possit à rostri magnitudine, à qua pari-
 ter Pelicanum Kiranides etiam Ramphonem vocauit. Latinis Auis piperi uora à piperis esu ap-
 pellatur, & Germanis verbo ad verbum reddito Pfeffer voghel, & Pfeffertraciz: Roberto
 Constantino, qui perperam ruberrimum colorem illi tribuit, Pica barbara: Italici Gaza di Bress-
 filia, incolis Americæ Toucham, ut refert Andreas Thevetus, qui eam peragravit, & literis
 mandauit.

*Rampha-
 stos.
 Auis Pipe-
 ri uora.*

*Pica Bar-
 bara.
 Toucham.*

GENVS. DIFFERENTIÆ.

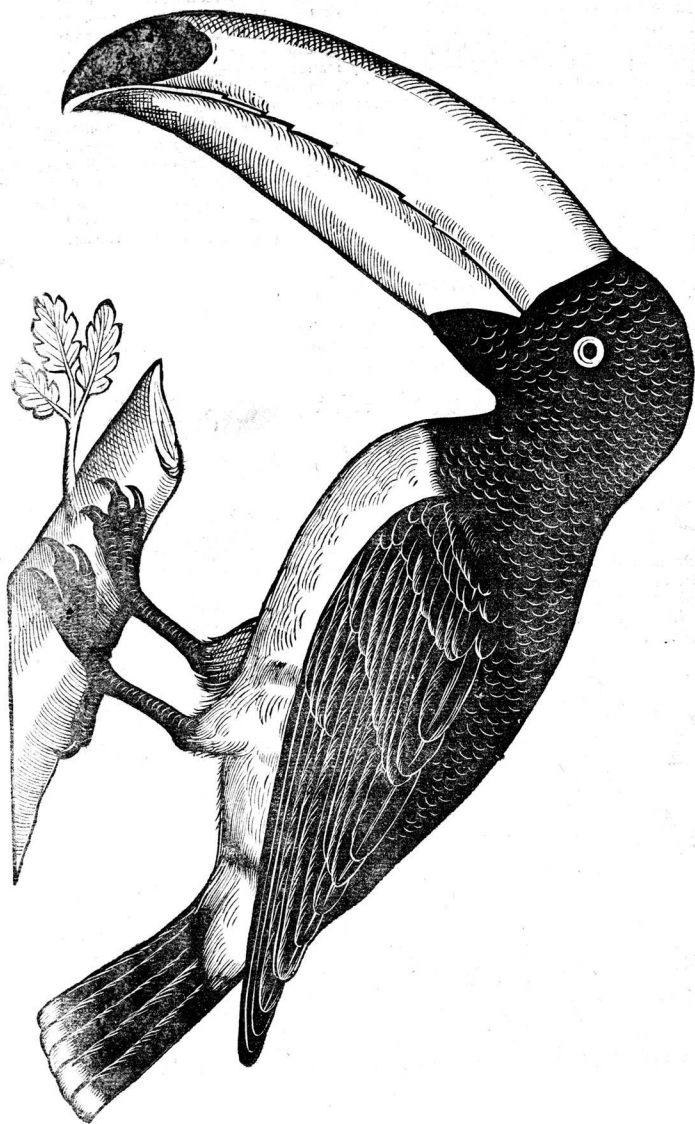
Avis isthæc ex fissipedum genere est, etsi de eo dubitauerit a Bellonius Tota eius for-
 ma ad Picam variam quam ad quauis aliam auem reducendam indicat. Eisdem
 enim ferme corporis partibus colorem variat.

a l. 3. c. vi.

FORMA. DESCRIPTIO.

Magnitudo Picæ Bressilicæ inter Picā, & Merulā media. Tanto. n. Pica minor, quanto
 Merula maior. Rostrū reliquo corpore crassius, & longius ferè esse Thevetus refert.
 Ego non tantū totius auis picturā ad viuū expressam, sed ipsummet rostrū quoq. in
 museo meo appensū referuo, qd̄ olim magnificus Nicolaus Espletus Insulanus optimæ spei,
 multaq. lectionis iuuenis, & discipulus meus charissimus dono mihi à Belgio transmisit. Quod
 sane duos palmos longū est, vnum fere metatū, ab inferioris partis initio ad superioris extremita-
 tem dimensum. Inferior pars, vbi crassior est, videlicet prope oculos, duplo minor est su-
 periori, & prope finē, vbi scilicet recuruum est, etiam triplo. Substantia est tenuissima ad instar
 membranae, sed ossæ, splendida, leuissima, caua, atque aeris intus capacissima, ideoq. naribus
 præter reliquarum Auium morem, carere crediderim. Si quidem tenuitatem eius aer faciliè
 penetrare potest. Nam si quid aperti in eo naturæ molita fuisset, id extrinsecè fracturæ rostrū
 obnoxium reddere potuisset. Vnde fortassis etiam velut quibusdam dentibus instructum es-
 se uoluit, quos ita disposuit, ut rostrum omnino claudi nequeat, aerisq. ingressum faciliè ad-
 mittat. Est autem serratum, & velut è squammulis quibusdam compactum, quæ vnguibus
 nullo

*Magnitudo.
 Rostrum.*

10 nullo negotio diu illantur. Color rostri flauescit, sed in infima magis, quam in supina parte. Caput pro corpore minusculum, ac crassiusculum, quale nempe tanta longitudinis, & crassitie rostrum sustenturum decebat, atrum, vertex tamen, dorsum totum, ac alae nescio quid alioibi demonstrant. Oculi masculi in medio capite collocati. Iris nigerima, quam albus circulus, & hunc dein luteus circum ambit. Collum, dorsum, atq. alae nigrae. Pectus aureo, seu croceo colore splendoris pulcherrimo pulcherrimoque cum quadam rubedine prope initium micat, venter vero, & femora cinnabarino, seu miniaceo uenustissimo. Cauda rufus nigra est, sed in extremitate insigniter rubescit. Crura, tibiae, pedes etiam nigrae, ungues uidi, ac recurui. Eandem auem, ni fallor, Ioannes Borerus Benensis describere uidetur, Tocam Italico sermone, quo relationes suas conscripsit, appellans, sed de magnitudine eius, ac colore male sentit. Quam secundo loco damus, depinximus ex Theucto, & Parco: videtur autem planè diuersa.

Color rostri.
Caput.
Color.
Oculi.
Pectus.
Venter.
Cauda.
Crura.

VICTVS.

Theuetus ex eorum relatu, qui Bressiliam peragrarunt, hanc auem pipere vesci tradit, eoq. auidissimè sese ingurgitare, sed mox inconcoctum, & crudum adhuc reijcere, eiusq. piperis apud incolas præcipuum usum esse, vtpote quod recenti præferant, quoniam uim piperis ab Aue perdomari, atq. ita post minus noxium fore sibi persuadeant. Referunt & pleraq. inquit, alia, quæ nunquid uera sint, haud facillè affirmauerim. Hæc itaq. Theuetus.